

Arrest

nr. 302 985 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 november 2021 om internationale bescherming. Op 24 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) april 1992 in Agor, Edo State. U spreekt Engels en Edo. Sinds uw geboorte tot 1995 verbleef u in Agor bij uw moeder en vader. In 1995 bracht uw vader u naar het dorp Iguomon, omdat u maagpijn had en het daar werd verholpen. U verbleef daar toen 5 jaar bij uw zus en keerde uiteindelijk terug naar uw ouders in Agor. U startte uw schoolcarrière aldaar op 20-jarige leeftijd maar stopte na 3 jaar en leerde het vak auto-elektronica bij Eric Company voor 2 jaar. Tijdens uw schoolcarrière werkte u er ook al, maar enkel tijdens de weekends. In 2009 raakte u in Agor, in de buurt van het bedrijf waarvoor u werkte, verwickeld in een gevecht tussen cults, waarbij uw vriend O(...) betrokken was. U bemiddelde slechts, maar werd toch aangehouden. U verbleef toen 3 maanden in het Okada Police Station waarna u werd vrijgelaten en u naar GRA verhuisde, in Edo State. U verbleef er bij uw vriend, L(...). Daarna ging u naar het familiehuis van uw ouders in het dorp Iguomon. U heeft Nigeria in augustus 2015 definitief verlaten, omdat u sinds het gevecht in 2009 bedreigd werd omwille van uw vriendschap met O(...). U ontmoette O(...) in Ekiadolor, Edo State, en hij was diegene die uw reis organiseerde. U reisde via Kano, waar u één nacht verbleef naar Mali waar u tevens één nacht verbleef richting Agadez. In Agadez verbleef u 2 nachten waarna u naar Sabha in Libië trok. U werd in 2016 gearresteerd in Libië, waarna O(...) de Libiër A(...) contacteerde en u uiteindelijk in een kamp of getto terecht kwam. Vervolgens bracht men u naar de gevangenis in het dorp Omies. Na 6 maanden betaalde uw familie 100.00 naira en werd u vrijgelaten. In totaal verbleef u 1 jaar en 4 maanden in Libië. A(...) hielp u verder via het water naar Italië te reizen. In Potenza verbleef u 3 jaar in een kamp en u diende er op 14/11/2016 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd afgewezen, doch kreeg u een humanitaire verblijfsvergunning toegekend die nog geldig is tot 12/04/2028. Ook leerde u aldaar, in 2016, uw partner, F(...) kennen. Zij verblijft nog steeds in Italië. Vervolgens vroeg u op 19/02/2019 om internationale bescherming in Frankrijk. Ook daar werd dit afgewezen waarop u dit opnieuw aanvroeg in Duitsland op 1/7/2019. Ook in Duitsland werd uw verzoek afgewezen. Door de Dublin beslissing werd u op 7/11/2019 naar Italië teruggestuurd. U verbleef toen in Napels bij een vriend, F(...), voor een periode van één jaar en 2 maanden waarna u uiteindelijk Italië definitief verliet en op 15 november 2021 in België aankwam. U diende op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u (1) een Italiaanse humanitaire verblijfsvergunning en (2) een Italiaanse Code Fiscale neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 23 maart 2023 werd de kopie van de notities naar u opgestuurd.

Op 8 juni 2023 werd de tweede kopie van de notities naar u opgestuurd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud (verder NPO).

Naar de notities van het eerste onderhoud van 17 maart 2023 zal verwezen worden via de afkorting "NPO1". Naar de notities van het tweede onderhoud dat plaatsvond op 9 mei 2023 zal verwezen worden door middel van de afkorting "NPO2".

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, bij terugkeer naar uw land van herkomst - namelijk Nigeria -, een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart Nigeria verlaten te hebben in augustus 2015 (NPO2, p.10), omdat uw leven in gevaar was nadat u in 2009 (NPO2, p.13) bemiddelde in een gevecht tussen cults waarbij uw vriend O(...) was betrokken, doch ook u werd gearresteerd (NPO1, p. 9, NPO2, p. 13). Sindsdien werd u bedreigd omwille van uw vriendschap met O(...) (NPO2, p. 14). Verder stelt u dat alles in Nigeria moeilijk was voor u

waaronder de politiek (NPO1, p.3 & NPO2, p.15), corruptie (NPO1, p.10 & NPO2, p.15) en uw socio-economische situatie (zie infra).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw registratie op 22 november 2021 bij de DVZ verklaarde geboren te zijn op 30 december 2003 en dus minderjarig te zijn (zie administratief dossier, 'Verklaring DVZ' d.d. 23 februari 2022 (hierna 'Verklaring DVZ'), vraag 3, pagina 6 en fiche NBMV), terwijl u zowel bij de Italiaanse, als bij de Franse en de Duitse asielinstanties als meerderjarige geregistreerd stond (zie administratief dossier). Op de Italiaanse documenten die u neerlegde voor de DVZ staat de geboortedatum 12/4/1992 genoteerd. Voor de Franse en de Duitse asielinstanties verklaarde u te zijn geboren op 4/4/1992 en dus meerderjarig te zijn. De dienst Voogdij bepaalde bij beslissing op 10 februari 2022 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 7 december 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 24.4 jaar een minimumleeftijd was met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Tijdens uw gehoren voor het CGVS gaf u toe dat uw werkelijke geboortedatum april 1992 is (NPO 1, p.4 + NPO 2, p.3). Voor de procedure blijft de geboortedatum behouden die u naar aanleiding van het medisch onderzoek kreeg, meer bepaald 1 januari 1997. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, en u zich aanvankelijk, voor de Belgische asielinstanties, ruim 6 jaar (volgens uw latere verklaringen zelfs 11 jaar) jonger voordeed dan u in werkelijkheid was, komt uw algemene geloofwaardigheid reeds bij voorbaat onder druk te staan.

Verder kan er, na onderzoek van de verschillen tussen uw verklaringen in Duitsland, voor de DVZ en voor het CGVS, geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering Nigeria verlaten te hebben naar aanleiding van uw persoonlijke betrokkenheid bij het gevecht in 2009 en de daaropvolgende arrestatie bedreigingen. Zo verklaarde u in Duitsland het land in augustus 2014 te hebben verlaten, omdat u geld wilde verdienen voor uw gezin en uw ouders. U hoopte op een beter leven in Europa, alsook uw ouders te kunnen onderhouden (zie verzoek om internationale bescherming in Duitsland, (hierna VIB-DUI), toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier, p.2-3).

In Duitsland verklaarde u slechts tot april 2013 gewerkt te hebben als auto-elektronicus en dan werkloos te zijn geweest tot uw vertrek uit Nigeria (VIB-DUI, p.3), terwijl u voor het CGVS bevestigt nog te hebben gewerkt tot uw vertrek in 2015 (NPO2, p.15). Eveneens werd u in Duitsland gevraagd waarom u in Nigeria niet opnieuw een job als auto-elektronicus kon vinden.

U stelde hierop vaagweg dat u een nieuwe job had kunnen vinden, maar dat dit het niet waard was, omdat de prijzen toegenamen en u toch niet genoeg zou verdienen. U concludeerde dat u stopte met werken, omdat u elders meer wilde verdienen (VIB-DUI, p.3). Tijdens uw verklaringen in Duitsland maakte u nergens gewag van enig vechtincent noch van een arrestatie. Meer nog, u verklaarde er expliciet helemaal geen problemen te hebben gehad met de Nigeriaanse politie noch met enige andere overheidsinstanties (VIB-DUI, p.4).

Verder valt op dat u bij DVZ op 2 augustus 2022 het incident waarbij u in 2009 gearresteerd wordt wel degelijk vermeldt, wanneer u bij aanvang van het onderhoud gevraagd wordt of u ooit gearresteerd werd. Echter, meteen daarna, gevraagd wat u vreest in Nigeria en wat u denkt dat er zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer, stelt u expliciet 'geen vrees' te hebben (CGVS-V, pt. 3.4, p. 3). U specificeert vervolgens dat u geen probleem zou hebben, omdat u geen misdaad heeft gepleegd. Gevraagd waarom u dan niet zou willen terugkeren, stelt u slechts dat u hier wil blijven. Gevraagd waarom precies, stelt u dat u hier wil werken zodat u geld kan verdienen. Hieruit blijkt opnieuw dat u, hoewel u uw arrestatie in 2009 vermeldt, u hieromtrent geen problemen verwachtte bij een eventuele terugkeer naar Nigeria. Evenmin vermeldt u enige andere problemen naar aanleiding van deze arrestatie, die zouden geleid hebben tot uw uiteindelijke vertrek. U vermeldt geen bedreigingen omdat u de vriend van O(...) was, zoals u wel deed op het CGVS (NPO2, p. 14). In tegendeel u stelt zelfs dat u gewoon graag papieren zou willen hebben en af en toe terugkeren naar Nigeria om uw familie te bezoeken voor twee weken ofzo (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3). Tot slot wordt er nog eens opnieuw gevraagd of u, naast uw economische moeilijkheden in Nigeria, nog problemen had met de autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, waarop u telkens ontkennend antwoordde (CGVS-V, pt. 3.7, p. 3).

Er kan dus slechts worden vastgesteld dat u zowel in Duitsland in juli 2019 als voor de DVZ in augustus 2022, geen enkele vrees voor vervolging in Nigeria aanhaalt. De vaststelling dat u tijdens uw onderhoud voor het CGVS plots wel stelt dat uw leven in Nigeria in gevaar was en dat u er meermaals bedreigd werd (NPO1, p. 3, NPO2, p. 14), overtuigt dan ook geenszins. Uw bewering dat men tijdens het interview dat u bij DVZ had 'een fout' maakte (NPO1, p. 3), raakt kant noch wal gezien het hierboven weergegeven vraaggesprek dat plaatsvond bij DVZ en waar meermaals gevraagd werd naar uw redenen van vertrek uit

Nigeria, of u er iets vreest, of u er enige problemen had en met wie. Er kan niet worden ingezien waarom u nergens zou vermeld hebben dat uw leven in gevaar was en dat u bedreigd werd, maar integendeel, slechts zou stellen dat u geen problemen heeft, doch liever hier blijft om economische redenen (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3).

Het gegeven dat u voor de Duitse en de Belgische asielinstanties (aanvankelijk) geen enkele vrees aanhaalt, weerlegt integraal de later door u voorgehouden vrees voor vervolging, waaraan geen enkel geloof meer gehecht kan worden.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u voor de DVZ verklaart dat het leven in Nigeria hard was, er geen geld was en dat de situatie er slecht was (zie 'Verklaring DVZ', vraag 37). Hoewel u op 02/08/2022, ook voor de DVZ, eerst verklaart geen vrees te hebben, haalt u wat later, wanneer er u wordt gevraagd om dit verder toe te lichten, wederom een precare economische situatie aan. U stelt namelijk dat het hebben van werk in Nigeria moeilijk is en tevens een probleem is (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS haalt u ook nog de politieke situatie in uw thuisland aan. Zo verklaart u dat alles vóór uw vertrek uit Nigeria moeilijk was, inclusief de politiek (NPO1, p.3). Ook tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS haalt u de politiek mét vermelding van corruptie aan wanneer u wordt gevraagd naar andere redenen voor uw vertrek uit Nigeria (NPO2, p.15). Wat uw verwijzingen naar uw socio-economische situatie alsook de politieke situatie waarin een land zich bevindt betreft, dient te worden vastgesteld dat deze redenen niet vallen onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Socio-economische motieven vallen hier niet onder, net zo min als de algemene politieke situatie waarin een land zich bevindt, tenzij deze situatie voor u persoonlijk tot een vrees voor vervolging of ernstige schade zou leiden, wat u echter niet aanhaalt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, noch zijn er redenen om u subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Socio-economische motieven vallen hier niet onder, net zo min als de algemene politieke situatie waarin een land zich bevindt, tenzij deze situatie voor u persoonlijk tot een vrees voor vervolging zou leiden, wat u echter niet aanhaalt.

Tot slot verwijst u ook nog naar de algemene veiligheidssituatie in uw land wanneer u tijdens uw asielrelaas vertelt over dagdagelijkse gevechten, verschillende moordpartijen (NPO1, p. 10) en schietincidenten (NPO1, p. 12). Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan het volgende worden opgemerkt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State waar u geboren bent en steeds gewoond heeft (zie 'Verklaring DVZ', p. 6 en NPO1, p. 4-5 & NPO2, p.3-7), actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bij de DVZ legde u (1) een Italiaanse humanitaire verblijfsvergunning en (2) een Italiaanse Code Fiscale neer. Deze twee documenten zeggen iets over uw statuut in Italië en laten niet toe bovenstaande argumentatie in een ander licht te plaatsen.

Ter staving van uw verzoek legt u voor het CGVS geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*" (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het "*recht verhoord te worden*".

Verzoeker betwist de bestreden beslissing en wenst vooreerst te bevestigen dat hij in België de waarheid heeft gesproken. Hij benadrukt verder dat de adjunct-commissaris ten onrechte van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) "*niets genoeg*" zou hebben verteld over de incidenten die hij doormaakte in 2009 tot en met 2015, namelijk zijn arrestatie en de bedreigingen vanwege een groepering misdadigers. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij geantwoord heeft op vraag 3.1 van de vragenlijst aanwezig in het administratief dossier. Hij brengt vervolgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in herinnering en citeert uit het arrest met nummer 19 582 van de Raad van 28 november 2008. Verzoeker meent dat *in casu* niet gemotiveerd wordt omtrent de door hem aangehaalde redenen voor zijn vrees in geval van terugkeer, namelijk de bedreigingen die hij van een groep van geheime cults ontving "*verder dan te benadrukken dat verzoeker vroeger andere verklaringen heeft afgelegd*". Om zijn motiveringsplicht en onderzoeksplicht te respecteren moet de adjunct-commissaris zijn beslissing kunnen staven op basis van specifieke motieven, zo stelt verzoeker, en niet enkel op basis van de omstandigheid dat hij vroeger iets anders zou hebben verklaard.

Verzoeker is van oordeel dat er duidelijk sprake is van “een gebrek aan voldoende onderzoek” betreffende de bedreigingen die hij van 2009 tot zijn vertrek uit Nigeria zou hebben ontvangen en licht dit als volgt toe:
*“Tegenpartij heeft inderdaad geen vragen gesteld om te weten of verzoeker genoeg bescherming van zijn vriend kon verkrijgen om te kunnen vermijden dat de cultist groep iets fysiek zou kunnen aandoen;
Ook geen vragen werden gesteld om te weten of verzoeker beschermingsmaatregelen had genomen om zich te beschermen tegen die bedreigingen ;
De aanleiding van de vlucht van verzoeker in 2015 werd ook superficieel onderzocht ;
Terwijl al die elementen duidelijk van belang zijn om de vrees in geval van terugkeer naar Nigeria te kunnen inschatten ;
Een gebrek aan onderzoek kan niet in de nadele van verzoeker spelen ;
De bestreden beslissing moet vernietigd worden en het dossier terug naar het CGVS doorgestuurd voor extra onderzoek,”*

Verzoeker vraagt dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) of c) van de Vreemdelingenwet. In dit kader gaat verzoeker vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat het EASO-verslag waarop de adjunct-commissaris zich baseert verouderd is en dat er niet genoeg geactualiseerde informatie gehanteerd is. Tevens meent hij dat zijn specifiek profiel in rekening gebracht moet worden. Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing algemeen en stereotiep is, terwijl hij sinds meer dan acht jaar vertrokken is uit Nigeria, “*wat een zeer belangrijk element is die in het EASO verslag (p. 165) precies gelist wordt als specificiteit van een kwetsbare profiel om zich te kunnen hervestigen in Nigeria*”. Verzoeker wijst erop dat voormeld EASO-verslag bevestigt dat mensen die uit het buitenland terugkomen meer risico lopen om slachtoffer van criminaliteit te worden, “[z]eker na een lange periode als, in casu, meer dan 8 jaar aangezien de persoon geen gewoonte noch kennis meer heeft over hoe alles in elkaar loopt in Nigeria waar het geweld echt hoog is”. Verzoeker meent dat het ook duidelijk is dat hij in een rampzalige economische situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Nigeria en zet hierover het volgende uiteen:

“Opnieuw heeft de tegenpartij de vrees niet voldoende onderzocht ; Enkele vragen werden inderdaad gesteld om te weten of verzoeker werkte voor zijn vertrek uit Nigeria maar dat is alles ; Concreet proberen te begrijpen of en waarom het geld die verzoeker verdiende niet genoeg was en/ of zou zijn in geval van terugkeer heeft tegenpartij helemaal niet proberen te weten ;

Terwijl verzoeker enkel nog zijn vader, zijn 3 broers en 3 zussen in Nigeria heeft ;

Verzoeker zijn zussen zijn getrouwd en hebben dus haar eigen familie te onderhouden ;

Verzoeker zijn broers hebben wel inkomen maar ook eigen familie te onderhouden ;

Verzoeker zijn vader is ziek en, dus, concreet: het is verzoeker die zijn familie leden help dankzij wat hij hier in België verdient in het kader van zijn job, niet omgekeerd ;

Verzoeker zijn familie in Nigeria overleeft dankzij het financiële hulp dat verzoeker hen kan voorzien ;

Beschouwen dat verzoeker de steun van zijn familieleden zou kunnen hebben in geval van terugkeer in Nigeria is dus totaal niet realistisch.

Terwijl, volgens het bovenvermelde EASO verslag, het bijna onmogelijk is zonder familiale netwerk om in Nigeria een woning en een werk te kunnen vinden (zie p. 165 van het EASO verslag).”

Hij vervolgt dat economische problemen een nood aan subsidiaire bescherming kunnen doen ontstaan en verwijst hiertoe veelvuldig naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verder stelt verzoeker dat subsidiaire bescherming kan toegepast worden op situaties van economische crisis en houdt hierover een algemene theoretische uiteenzetting.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem zodoende onmiddellijk het statuut van vluchteling te verlenen in de zin van het Verdrag van Genève of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch licht hij nergens toe op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Voorts acht verzoeker artikel 24 van het Handvest, dat de rechten van het kind waarborgt, en *“het recht verhoord te worden”* geschonden, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel en dit beginsel geschonden zouden zijn.

2.2.2.2. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn algemene geloofwaardigheid reeds bij voorbaat onder druk komt te staan aangezien hij zich aanvankelijk voor de Belgische asielinstanties ruim zes jaar, en volgens zijn latere verklaringen zelfs elf jaar, jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, omdat (B) er gezien de verschillen tussen verzoekers verklaringen in Duitsland, voor de DVZ en voor het CGVS geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij Nigeria verlaten zou hebben naar aanleiding van zijn persoonlijke betrokkenheid bij een gevecht in 2009 en de daaropvolgende arrestatie en bedreigingen, nu (i) verzoeker in Duitsland verklaarde Nigeria in augustus 2014 verlaten te hebben omdat hij geld wilde verdienen voor zijn gezin en zijn ouders en op een beter leven hoopte in Europa, (ii) verzoeker verklaarde in Duitsland tot april 2013 gewerkt te hebben, waar hij voor het CGVS bevestigde gewerkt te hebben tot aan zijn vertrek in 2015, (iii) verzoeker in Duitsland verklaarde helemaal geen problemen te hebben gehad met de Nigeriaanse politie, noch met enige andere overheidsinstanties en (iv) verzoeker bij de DVZ het incident in 2009 waarbij hij gearresteerd werd wel vermeld heeft, maar hij tevens expliciet heeft aangegeven geen vrees te hebben, dat hij bij terugkeer geen problemen zal hebben omdat hij geen misdaad heeft gepleegd en dat hij in België wil blijven om te werken zodat hij geld kan verdienen, omdat (C) de socio-economische motieven en algemene politieke situatie in Nigeria waarnaar verzoeker verwijst geen redenen zijn die vallen onder het Verdrag van Genève, omdat (D) er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is, en omdat (E) de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande argumentatie niet in een ander licht kunnen plaatsen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Nigeria, omdat zijn leven er in gevaar zou zijn. Verzoeker zou in 2009 tussengekomen zijn in een gevecht tussen 'cults' waarin zijn vriend O. betrokken was. Verzoeker zou slechts bemiddeld hebben, maar zou toch gearresteerd zijn. Hij zou drie maanden vastgehouden zijn in Okada Police Station. Omdat verzoeker sinds het gevecht zou zijn bedreigd omwille van zijn vriendschap met O., verliet hij Nigeria in augustus 2015 met de hulp van een andere vriend die zijn reis georganiseerd zou hebben. Verzoeker reisde via Mali en Libië naar Italië, waar hij in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, maar verzoeker kreeg wel een humanitaire verblijfsvergunning toegekend. Verzoeker vroeg in 2019 internationale bescherming aan in achtereenvolgens Frankrijk en Duitsland, doch beide verzoeken werden afgewezen.

Verzoeker geeft tevens aan niet terug te kunnen keren naar Nigeria omwille van de algemene politieke situatie, corruptie, en de precaire socio-economische situatie.

Na grondige lezing van het administratieve dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst onderneemt verzoeker geen enkele poging om de volgende pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw registratie op 22 november 2021 bij de DVZ verklaarde geboren te zijn op 30 december 2003 en dus minderjarig te zijn (zie administratief dossier, 'Verklaring DVZ' d.d. 23 februari 2022 (hierna 'Verklaring DVZ'), vraag 3, pagina 6 en fiche NBMV), terwijl u zowel bij de Italiaanse, als bij de Franse en de Duitse asielinstanties als meerderjarige geregistreerd stond (zie administratief dossier). Op de Italiaanse documenten die u neerlegde voor de DVZ staat de geboortedatum 12/4/1992 genoteerd. Voor de Franse en de Duitse asielinstanties verklaarde u te zijn geboren op 4/4/1992 en dus meerderjarig te zijn. De dienst Voogdij bepaalde bij beslissing op 10 februari 2022 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 7 december 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 24.4 jaar een minimumleeftijd was met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Tijdens uw gehoren voor het CGVS gaf u toe dat uw werkelijke geboortedatum april 1992 is (NPO 1, p.4 + NPO 2, p.3). Voor de procedure blijft de geboortedatum behouden die u naar aanleiding van het medisch onderzoek kreeg, meer bepaald 1 januari 1997. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, en u zich aanvankelijk, voor de Belgische asielinstanties, ruim 6 jaar (volgens uw latere verklaringen zelfs 11 jaar) jonger voordeed dan u in werkelijkheid was, komt uw algemene geloofwaardigheid reeds bij voorbaat onder druk te staan."

Vervolgens is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van mening dat verzoeker zijn betrokkenheid bij een gevecht in 2009 tussen 'cults', en de arrestatie en de bedreigingen, omwille van zijn vriendschap met O., die hierop volgden, niet aannemelijk kan maken. Dienaangaande motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt:

"Verder kan er, na onderzoek van de verschillen tussen uw verklaringen in Duitsland, voor de DVZ en voor het CGVS, geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering Nigeria verlaten te hebben naar aanleiding van uw persoonlijke betrokkenheid bij het gevecht in 2009 en de daaropvolgende arrestatie

bedreigingen. Zo verklaarde u in Duitsland het land in augustus 2014 te hebben verlaten, omdat u geld wilde verdienen voor uw gezin en uw ouders. U hoopte op een beter leven in Europa, alsook uw ouders te kunnen onderhouden (zie verzoek om internationale bescherming in Duitsland, (hierna VIB-DUI), toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier, p.2-3).

In Duitsland verklaarde u slechts tot april 2013 gewerkt te hebben als auto-elektronicus en dan werkloos te zijn geweest tot uw vertrek uit Nigeria (VIB-DUI, p.3), terwijl u voor het CGVS bevestigt nog te hebben gewerkt tot uw vertrek in 2015 (NPO2, p.15). Eveneens werd u in Duitsland gevraagd waarom u in Nigeria niet opnieuw een job als auto-elektronicus kon vinden.

U stelde hierop vaagweg dat u een nieuwe job had kunnen vinden, maar dat dit het niet waard was, omdat de prijzen toenamen en u toch niet genoeg zou verdienen. U concludeerde dat u stopte met werken, omdat u elders meer wilde verdienen (VIB-DUI, p.3). Tijdens uw verklaringen in Duitsland maakte u nergens gewag van enig vechtincent noch van een arrestatie. Meer nog, u verklaarde er expliciet helemaal geen problemen te hebben gehad met de Nigeriaanse politie noch met enige andere overheidsinstanties (VIB-DUI, p.4).

Verder valt op dat u bij DVZ op 2 augustus 2022 het incident waarbij u in 2009 gearresteerd wordt wel degelijk vermeldt, wanneer u bij aanvang van het onderhoud gevraagd wordt of u ooit gearresteerd werd. Echter, meteen daarna, gevraagd wat u vreest in Nigeria en wat u denkt dat er zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer, stelt u expliciet 'geen vrees' te hebben (CGVS-V, pt. 3.4, p. 3). U specificeert vervolgens dat u geen probleem zou hebben, omdat u geen misdaad heeft gepleegd. Gevraagd waarom u dan niet zou willen terugkeren, stelt u slechts dat u hier wil blijven. Gevraagd waarom precies, stelt u dat u hier wil werken zodat u geld kan verdienen. Hieruit blijkt opnieuw dat u, hoewel u uw arrestatie in 2009 vermeldt, u hieromtrent geen problemen verwachtte bij een eventuele terugkeer naar Nigeria. Evenmin vermeldt u enige andere problemen naar aanleiding van deze arrestatie, die zouden geleid hebben tot uw uiteindelijke vertrek. U vermeldt geen bedreigingen omdat u de vriend van O(...) was, zoals u wel deed op het CGVS (NPO2, p. 14). In tegendeel u stelt zelfs dat u gewoon graag papieren zou willen hebben en af en toe terugkeren naar Nigeria om uw familie te bezoeken voor twee weken ofzo (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3). Tot slot wordt er nog eens opnieuw gevraagd of u, naast uw economische moeilijkheden in Nigeria, nog problemen had met de autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, waarop u telkens ontkennend antwoordde (CGVS-V, pt. 3.7, p. 3).

Er kan dus slechts worden vastgesteld dat u zowel in Duitsland in juli 2019 als voor de DVZ in augustus 2022, geen enkele vrees voor vervolging in Nigeria aanhaalt. De vaststelling dat u tijdens uw onderhoud voor het CGVS plots wel stelt dat uw leven in Nigeria in gevaar was en dat u er meermaals bedreigd werd (NPO1, p. 3, NPO2, p. 14), overtuigt dan ook geenszins. Uw bewering dat men tijdens het interview dat u bij DVZ had 'een fout' maakte (NPO1, p. 3), raakt kant noch wal gezien het hierboven weergegeven vraaggesprek dat plaatsvond bij DVZ en waar meermaals gevraagd werd naar uw redenen van vertrek uit Nigeria, of u er iets vreest, of u er enige problemen had en met wie. Er kan niet worden ingezien waarom u nergens zou vermeld hebben dat uw leven in gevaar was en dat u bedreigd werd, maar integendeel, slechts zou stellen dat u geen problemen heeft, doch liever hier blijft om economische redenen (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3).

Het gegeven dat u voor de Duitse en de Belgische asielinstanties (aanvankelijk) geen enkele vrees aanhaalt, weerlegt integraal de later door u voorgehouden vrees voor vervolging, waaraan geen enkel geloof meer gehecht kan worden."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Door louter te bevestigen "dat hij de waarheid hier in België heeft gesproken", weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen in Duitsland, bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Waar verzoeker verder betoogt dat hij wel melding maakte van zijn arrestatie en de bedreigingen die hij ontving omwille van zijn betrokkenheid in een gevecht in de vragenlijst bij de DVZ, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker dit inderdaad vermeldde als antwoord op de eerste vraag, namelijk wanneer hem gevraagd werd of hij al gearresteerd werd of al in de gevangenis had gezeten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.1). Uit de vierde en vijfde vraag van dezelfde vragenlijst blijkt echter dat verzoeker expliciet aangaf geen vrees te hebben, en verklaarde geen problemen te hebben in Nigeria. Tevens verklaarde verzoeker in België te willen blijven omdat hij hier wil werken en geld wil verdienen (*Ibid.*, vraag 3.4 en 3.5). Verzoekers betoog is dan ook niet afdoend om de bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift mag vinden, is de vaststelling dat hij ten aanzien van zowel de Duitse asielinstanties als initieel ook de Belgische asielinstanties geen enkele vrees voor vervolging of problemen met de autoriteiten of medeburgers in zijn land van herkomst heeft aangehaald,

en zelfs expliciet heeft verklaard geen vrees of problemen te hebben gekend, van aard de geloofwaardigheid van zijn op het CGVS aangehaalde vrees voor vervolging volledig onderuit te halen. De motieven dienaangaande vinden steun in het administratief dossier en zijn voldoende pertinent en determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn voorgehouden betrokkenheid bij een gevecht in 2009 en de daaropvolgende arrestatie en bedreigingen.

Het voorgaande mede in acht genomen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat *“er duidelijk een gebrek aan voldoende onderzoek”* is omdat er hem geen vragen zouden gesteld zijn om te weten of hij bescherming had kunnen krijgen van zijn vriend of zelf reeds beschermingsmaatregelen genomen had. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat er wel aan verzoeker gevraagd werd of hij bescherming zocht, al dan niet bij de politie, en of er een mogelijkheid was dat hij op een andere plaats in Nigeria zou kunnen leven (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2023, p. 14 -15). Bovendien wijst de Raad erop dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden irrelevant is.

Voorts kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij op goede gronden als volgt motiveert: *“Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u voor de DVZ verklaart dat het leven in Nigeria hard was, er geen geld was en dat de situatie er slecht was (zie ‘Verklaring DVZ’, vraag 37). Hoewel u op 02/08/2022, ook voor de DVZ, eerst verklaart geen vrees te hebben, haalt u wat later, wanneer er u wordt gevraagd om dit verder toe te lichten, wederom een precare economische situatie aan. U stelt namelijk dat het hebben van werk in Nigeria moeilijk is en tevens een probleem is (CGVS-V, pt. 3.5, p. 3). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS haalt u ook nog de politieke situatie in uw thuisland aan. Zo verklaart u dat alles vóór uw vertrek uit Nigeria moeilijk was, inclusief de politiek (NPO1, p.3). Ook tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS haalt u de politiek mét vermelding van corruptie aan wanneer u wordt gevraagd naar andere redenen voor uw vertrek uit Nigeria (NPO2, p.15). Wat uw verwijzingen naar uw socio-economische situatie alsook de politieke situatie waarin een land zich bevindt betreft, dient te worden vastgesteld dat deze redenen niet vallen onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Socio-economische motieven vallen hier niet onder, net zo min als de algemene politieke situatie waarin een land zich bevindt, tenzij deze situatie voor u persoonlijk tot een vrees voor vervolging of ernstige schade zou leiden, wat u echter niet aanhaalt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, (...)”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoekers verwijzingen naar de socio-economische situatie en algemene politieke situatie in Nigeria geen redenen vormen die vallen onder het Verdrag van Genève, weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker legde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een Italiaanse humanitaire verblijfsvergunning en een Italiaanse Codice Fiscale neer (AD, stuk 5, ‘Documenten’). Deze documenten, die louter betrekking hebben op verzoekers statuut in Italië, kunnen bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 19 582 van 28 november 2008, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Nigeria.

2.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en er thans niet naar wil of kan terugkeren omwille de problemen die hij gehad zou hebben naar aanleiding van zijn betrokkenheid in een gevecht in 2009.

In zoverre verzoeker zich beroept op de socio-economische situatie in Nigeria om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. De Raad wijst erop dat ook in de EUAA Country Guidance Nigeria van oktober 2021 dit standpunt wordt ingenomen: *“Health care unavailability and socio-economic conditions: it is important to note that serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In itself, the general unavailability of health care, education or other socio-economic elements (e.g. the situation of IDPs, difficulties in finding livelihood opportunities, housing) is not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor, for example, the intentional deprivation of the applicant of appropriate health care”* (EUAA, Country Guidance Nigeria, October 2021, p. 29, 97).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden gepaard gaan met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Nigeria overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen of economische crisis en of verzoeker hierdoor in een situatie van extreme armoede riskeert terecht te komen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene socio-economische omstandigheden in Nigeria overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. Evenmin brengt verzoeker specifieke omstandigheden of factoren eigen aan zijn persoon bij die erop wijzen dat hem intentioneel de mogelijkheid wordt onttrokken om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij in een situatie van extreme armoede zal belanden in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Nigeria. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een algemeen theoretisch betoog inzake de situaties waarin precare socio-economische omstandigheden aanleiding zouden kunnen geven tot het verlenen van subsidiaire bescherming, zonder dit specifiek te betrekken op de situatie in Nigeria in het algemeen en zijn regio van herkomst in het bijzonder, noch op zijn individuele omstandigheden. Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de economische situatie in Nigeria dermate precair is dat elke persoon met het profiel van verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. Door te verwijzen naar zijn familiale situatie in Nigeria en te beweren dat zijn familie in Nigeria overleeft dankzij de financiële hulp die hij vanuit België voorziet, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Nigeria zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar verzoeker betoogt dat het *“bijna onmogelijk is zonder familiale netwerk om in Nigeria een woning en een werk te kunnen vinden”*, merkt de Raad op dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie in Nigeria, die bovendien graag wil dat hij terugkeert, en hij dus bijgevolg nog een netwerk heeft in Nigeria (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2023, p. 12 en notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2023, p. 16).

Waar verzoeker nog betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn specifiek en kwetsbaar profiel en toelicht dat, aangezien hij al meer dan acht jaar weg is uit Nigeria, hij *“geen gewoonte en noch geen kennis meer heeft over hoe alles in elkaar loopt in Nigeria waar het geweld echt hoog is”*, herhaalt de Raad dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie in Nigeria, waardoor er verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van het leven en de gebruiken in Nigeria. Verder herhaalt de Raad dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Door louter te verwijzen naar algemene informatie waaruit zou blijken dat mensen die uit het buitenland terugkeren naar Nigeria meer risico lopen om het slachtoffer te worden van criminaliteit, zonder dit risico in zijn hoofde verder te concretiseren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij om die reden persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.2.5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden besloten dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Verzoekers betoog dat zijn specifiek profiel moet in rekening worden gebracht is bijgevolg niet dienstig. Verzoeker uit kritiek op de door de adjunct-commissaris gebruikte landeninformatie en is van mening dat die niet actueel genoeg zou zijn, maar brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid om in het Engels zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

S. WILLAERT